

Der 10. Gubertstag / A 10. születésnap

48

Feldafing - Tóalmás

Aki figyelemmel kíséri Bajorország és Magyarország történelmének alakulását, az újból és újból arra a következtetésre jut, hogy e kettő egymással párhuzamot alkot és egymásra mindig kölcsönhatással volt, ami már a Lech mezei csata esetében is megnyilvánult. Ebben ugyan a magyarok az egyik legsúlyosabb vereségüket szenvedték, de másrészt ennek a csatavesztésnek volt köszönhető a magyarok csodálatraméltó megtérése, ami lehetővé tette, hogy Szent István a Duna medence térségében egy keresztény királyságot alapíthasson, amely nem csak államközi kapcsolatai ápolásának tekintetében volt példamutató, de a saját kisebbségeivel szemben gyakorolt bánásmódját illetően is.

Nem kevesebb jelentőséggel bírt a Dürenkrut-i csata. Ebben a magyar lovasság a Habsburgok támogatására sietett, ami egy további lényeges lépést jelentett a Duna medence egybeolvadásának megvalósítása felé. Nem vesztendő szem elől az sem, hogy a török elleni háborúk folyamán azok a seregek, amelyeket a későbbiek során Bécs felmentésére vezényeltek ki, és amelyek ezáltal a világtörténelem döntő fordulatainak előmozdítói voltak, Passauból érkeztek. Ebből az összefüggésből természetesen nem szabad kihagyni azt sem, hogy amiért a döntés Bécs városára esett, az nem utolsósorban a kisváros, Kőszeg ellenállásának volt köszönhető. A városka horvát vezetés alatt álló háromszáz főt számláló horvát helyőrsége ugyanis két hétig sikeresen feltartóztatta a pasa nagy seregét, amivel jelentős mértékben járult hozzá Bécs városának felmentéséhez.

Mindezen történelmi események mutatják, hogy milyen szervesen kapcsolódnak egymáshoz a Duna medence térségének népei. Ami azonban a későbbi békeidőt illeti, nem szabad elfelejteni azt, hogy a törökök által feldúlt országrészek újra benépesítését a betelepülő svábok, azaz gyakorlatilag a bajorok tették lehetővé.

Amikor most a két kisváros, Feldafing és Tóalmás közötti partneri együttműködésnek 15-ik évfordulójára emlékezünk, ne felejtődjék el mindaz, amit a németek békés úton nyújtottak a Duna medence javának szolgálatában. Ők a magyar nemzet szerves részévé váltak és valóban, ahogy azt mindmáig tapasztalhatjuk, döntő mértékben hozzájárultak ahhoz, hogy Magyarország újra feltámadhatott.

Végezetül emlékeztessünk mindarra, amit Bajorország, Németország és nem utolsósorban Ausztria tett sok németajkú magyarért, akiket Sztálinnal szövetkezve, egy Eduard Benes barbár politikai terveinek befolyására kiűztek Magyarországról és visszakényszerítettek a német őshazába, ahonnan úgyszintén, és ezt nem szabad elfelejteni, mindig Magyarország érdekeiért álltak ki. Mivel én személyesen sokat foglalkoztam a dunamenti németek ezen problémakörével és következképpen a Magyarországról elűzött honfitársakéval is, tanúsíthatom, hogy azáltal, hogy itt megmaradt az a szellem, amely ezeket az embereket éltette, nyílt lehetőség arra, hogy amikor a fordulat bekövetkezett, azt nem csupán hatékonyan tudták elősegíteni, de az újjáépítésben is lényeges szerepet játszottak.

Mindez a Duna medence térségének egységére, az ott élő népek közösségére és az erős tradícióra mutat, amelyet a német ajkú magyarok Németországban és a Duna medence különböző országaiban a magyar emigrációk testesítettek meg.

Aki manapság a Duna medence vidékére látogat, az mindig azokra a bölcs szavakra kell emlékezzen, hogy: „Összenő, ami összetartozik.” Bizonyára sokan maradnak Németországban, sokan talán egyszer visszatérnek a régi hazába. Bárhol is legyenek, azt a szellemet fogják megőrizni, amelyet ma itt, Feldafing és Tóalmás egymásra találásánál is észlelünk. Ezen a területen már ez ideig is óriási dolgok történtek, de még nagy jelentőséggel bíró feladatok várnak ránk. Mindenesetre a múlt sikerei láttán, a jövő feladatai elé csak bizalommal tekinthetünk.

Ottó
HABSBURG OTTÓ

5